



GRALSSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 7

Mars 1970

Årgång 1

INNEHÅLL:

Nya tider

Österländsk tänkande infört i
Västerlandet

Minneslista nr 7

Vetenskapens fysiker och vår
kosmologi

Talet 1
Kärlek-Vishet; Viljan visar vägen
Gralens betydelse för dagens män-

Aldrig misströsta

Några dikter

Tidskrift i stencilmform från

GRALSSVÅKTARNAS SAMFUND,

Möregatan 8, 1 trappa ned, Stockholm

tel. 08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat ej

angives, skrivna av

ELISABETH STÅHLGREN

Enstaka exemplar av tidskriften kan erhållas från Naturförlaget, Box
5324, 10246 Stockholm till Kr. 1:50. Vi beräknar utkomma med 8 nummer
under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris pr år Kr. 12:--

NYA TIDER

Det synes oss angeläget vara att få våra läsare att följa med i den förhöjda rytmen som utmärker allt liv i våra dagar. Den förmärkes i politiken, i affärsvärlden, i det sociala livet likaväl som i samlivet människor emellan. Var dag leder oss in i nya situationer. Man reagerar inför orättvisor på ett sätt som aldrig förr och når med sin verksamhet ett större flertal än någonsin.

Individen offrar sig för att få se rättvisa skipad. En man bränner sig levande för att statuera ett exempel, för att säga de makthavande att nu får det vara nog. När ungdomen offrar sin frihet och tar risken att få tillbringa år i sovjets fängelser för att få tillfredsställelsen att skrika ut sin hjärtas mening på torgen inför allt folket, då har profetens röst ljudit. Och profeten har utvalts ur massan, det kan vara vem som helst, inte som i forna dagar en man som fötts till sitt uppdrag i all-livets tjänst. Men all-livet är det just som dessa ungdomar tjänar, de som vågar offra sig för att se sanningen uttalad i ljusskrift.

Vad skall de makthavande göra med dessa viljestarka ungdomar? Sända hem dem? Då återkommer de. Straffa dem? Då blir de martyrer. Det går inte att tiga ihjäl dem, överallt kommer de att synas på nytt intill dess man lyssnar på deras krav. Och en dag måste det ske.

Världen är snart färdig. Vilddjuret har gått till angrepp. Det är detta Vilddjur ungdomen bekämpar med sina modiga utfall, den rätta ungdomen, den som känner att allt vilar på dem, att framtiden är deras, och att de har att ta emot denna framtid efter kampens slut, när segerkransen blir satt på deras huvud. De väntar på att få ta emot den nya tiden, att leda in sitt tänkande i de banor som hör nya tidsåldern till. Förnyande allt skall de möta livet i glädje.

Det har länge varit populärt att söka tränga in i de österländska yogiernas och vise människens själsliv. Man har velat få kännedom om vad dessa verkligen upplever i sina kontakter med andevärlden under meditation eller vid företagna astralvandringar ut i de kosmiska världarna.

Vi får inte glömma att även om de kan lära oss reglerna för en sådan flykt undan den oss omgivande världen och vi lyckas bana oss väg ut ur vårt 3-dimensionella tillstånd, bundet i tiden vid den fasta materien - även om vi lyckas blir inte våra upplevelser de samma som deras.

Vad upplevelsen bringar individen av ljus och skönhet är baserat på de egna förutsättningarna, på egenskaper och miljö. Dessa ting är vitt skilda i Öst och Väst. Österlandets folk har levat i en andlig miljö som, hur primitiv den än må vara i de djupa leden, med sin förankring i den stora skara höga andliga dignitärer som tillbringar sina utsträckta livscyklar i Himalayas bergsmassiv, under långa årtusenden påverkat menige man och satt sin prägel på varje hans handling.

Till detta har Västerlandet ingen motsvarighet. Vårt religiösa liv är skilt från vardagens, kyrkan verkar sitt verk utan att nå människan i gemen. De debatter som föres i religionsfrågor blottar hur föga individen tagit upp av deras egentliga innebörd. De flesta sätter likhetstecken mellan kyrkan och kristendomen utan att tänka på att de båda kan ses som diametrala motsatser. Ty kyrkan har aldrig lyckats med sin egentliga uppgift, att föra ut Kristi budskap. Han lärde om kärleken, men var finns kärleken i kyrkans dogmer? Han lärde om fattigdom i anden och försakelse i levnad, men kyrkan berömmar sig av sina rikedomar i båda hänseenden. Stolt sträcker sig kyrkornas väldiga massiv upp mot skyn påminnande om deras välde. Kristus lärde om hopp och förtröstan, men kyrkan för ut budskap om straff och pina för synder utan tal. Lyckligtvis har denna vana dämpats ned under sista tiden sedan kyrkans män funnit att det ledde till intet.

Västerlandets känsla av underlägsenhet inför Österns vetande i andliga ting har kommit många att söka sig dit, där vishet utläres, och väl har detta hittills varit befogat, men nu är tiden kommen för oss att överta ledningen. Portarna har öppnats mellan Öst och Väst, inte endast för att föra oss till dem utan också vice versa. De skall få del av vår undervisning. De skall lära sig ta upp av vårt överlägsna vetande på det tekniska området. Den vetenskapsgrenen har hos oss genomgått förvandling sedan den fört över från materiell inriktning mot andlighet. Och detta har skett i våra dagar i det tänkandet tagit form i datamaskinen som, styrd av den mänskliga tanken, ger oss lösning på problem som i överlägsen precision lämnar människan långt efter.

Vi bör rätta oss efter vad denna konstruktion förtäljer, och om vi lyssnar noga och dröjer vid vad som kan uppfattas "mellan raderna" får vi veta att det är anden i människan som nått en ny grad av fulländning. Rätt brukad blir den till välsignelse och allt talar för att människan lärt sig ödmjukhet vid studiet av det som framkommer ur dess inre. Man betar sig inte här på samma sätt som när han sätter sig i sitt senaste bilförvärv, ett fartvidunder av fysiska kraft, och ger sig ut i trafiken som herre över allt, tills han hamnar på sjukhusets avdelning för intensivvård. Nej, inför datorn är han ödmjuk och det kommer sig av att anden är väckt till liv i människan genom denna teknikens senaste alster.

Råd att följa tonar fram ur datorns inre, råd av andlig art, ty det är sanningen som förtäljes. Det sägs att allt beror på programmeraren, nåväl, då är det människan som står för resultatet, henne tillkommer äran. Därför skall vi i dessa dagar ha tilltro till oss själva som andliga skapare av stora mått, och Österns vise skall komma till oss och ta upp av vår kunskap och föra den ut till de egna länderna. Och Öst och Väst skall bli ett folk.

MINNESLISTA NR 7 TILL LÄRJUNGEN PÅ VÄGEN

Vi har mycket att ägna tankarna åt dessa häktiska dagar av strider i var vrå av världen. Det är gatustrider i städerna, det är krig i rättssalen mellan domare och anklagade och deras försvarsadvokater. Och det är krig som inte får kallas krig såsom kriget mellan Israel och Arabstaterna.

- Varför får kriget i mellersta östern inte kallas krig? Därför att där råder vapenvila mellan berörda stater och stormakterna vågar inte engagera sig för ett ställningstagande.

Vad har vi att lära av detta? Att all världens stater är lika rädda för det som följer i krigets spår. Faran har benägenhet att växa likt lavinerna i Alperna. Ingen kan numera beräkna följderna lika litet som man kan se vad det blir av en lavin i rullning. Krig är inte längre vad det förr var, en kamp mellan uppställda härar. Numera är det gerillan som utför de forna härarnas hjältedåd. I bakhåll, lömskt gömda, ligger de färdiga att slå till när man minst anar.

Vi skall vara tacksamma för att krigen mist sin hjältegloria. Och vi får minnas historiens beskrivningar på dessa bragder med en tacksam tanke att de är övervunnet stadium, som visar att vi har utvecklats. Desertörerna behöver inte betraktas med förakt, krigsvägrarna kan skänkas förståelse. Är inte detta på väg att ske? Vilar det inte ett löjets skimmer över Fänrik Ståls sägner, där flickan hellre vill dö än möta sin fästman som "flytt med skam ur striden"?

Den invändningen göres att krigen inte var så hemska förr i tiden. Är det verkligen så? De var mera hedersamma, säger andra. Vari bestod det hedersamma? Att landet blivit angripet. Nåväl, men var inte den angripne i förra skedet angriparen? Blodshämnden var en hederssak redan under vikingatiden och kom befolkningen i hela landsändar att decimeras till ett minimum.

Skall vi ingenting ha lärt oss under den tid som gått sedan de dagarna? Skall vi inte kunna se det som sker i dessa dagar mellan Israel och Arabstaterna som en avslutning? Alltid har Europas folk haft att bekämpa araberna. Under århundraden har deras välde hotat kristenheten. Det var religion mot religion. Nu gäller det judiska folket som vill besitta sitt land, som de en gång drivits ut ifrån. Skall araberna lyckas göra dem rätten stridig?

När judiska folket funnit sin slutliga boningsplats, då är tiden inne för alla tings fullbordan. Den slutliga uppgörelsen stundar, den varom Bibelns sista bok talar. Judar och araber är en gång utgångna ur samma stam. Hur uppblandade än folkstammarna blivit, så är dock Abrahams son Ismael, som han hade med tjänstekvinnan Hagar, utgångspunkten för de arabiska stammarna; hans son Isak, som Sara födde i sin ålders höst, är stamfader åt Israel. Aldrig har dessa ätter upphört att beröva varandra rätten till fadersarvet.

Och Västerlandet har kämpat mot dem båda på olika sätt. Islam har varit kristendomens fiende nummer 1 och alltid har Israels stammar sett sin fiende i de kristna folken. När skall den onda cirkeln finna sin utgångspunkt och bringa allt till en fullbordan i fred och sänja folken emellan? Vilddjuret avgör saken. När detta Uppenbarelsebokens Vilddjur ligger slaget, då är cirkeln sluten. Då finner människan att det hela tiden varit mot sig själv hon kämpat, mot de egna lägre begären, mot det onda i vare och ens inre.

Och hon skall sluta fred med sig själv och minnas att den som tager till svärd han skall med svärd förgås. Och den som sticker sitt svärd i dess fäste har vunnit den största segern, segern över sig själv.

När vi tolkat alla profetior rätt har vi förstått vad som väntas av oss i kommande dagar. När vi nått befrielse från alla låga maktens angrepp inom oss själva vet vi hur vi skall ordna vårt liv för framtiden, i kärlek till medmänniskan, i kärlek till allt levande i himmel och på jord.

Är det så att vetenskapen - den erkända - börjat införa andevärlden i sina problemlösningar? Eller har de i själva verket alltid haft den dit införd, och vi endast missförstått dem? Kanske har detta berott på att deras terminologi är sådan att vi inte får rätt grepp om deras tankevärld. Är inte deras "elementarpartiklar" just våra manifesterade egenskaper i deras övergång till egenskap, d.v.s. vägen från materia till ande? Vi uttrycker oss så mycket enklare och det är naturligtvis ett stort fel. Men har inte vi metafysiker själva sinsemellan reda på vad vi talar om? Jo, men det gäller att få alla att förstå hur vi tänker.

Materia och ande, som för oss är samma sak, kan vi också precisera närmare och säga: materia, substans och ande. Den treenigheten blir då:

1) manifesterad egenskap, som är allt vi uppfattar med våra fem sinnen. Den övergår i 2) egenskap, som vi uppfattar med tanken. Och denna övergår i sin tur till 3) potens, som är det högsta andliga, det aldrig sinande förråd, varur vi har att hämta möjligheter till alla tankars förverkligande.

Vi skiljer vidare mellan materia och ande så som dessa uppfattas på vårt plan, och säger att ande övergår till materia för dem som hör högre plan till, och det som dessa uppfattar som ande blir i sin tur på ännu högre plan till formgiven materia av ett slag som vi endast med intuitionen kan föreställa oss. Säger vi inte med detta just vad våra fysiker menar när de talar om "partiklar av så liten volym att de kan sägas sakna både massa och laddning", d.v.s. de är "obefintliga"? Åtminstone fickå lekmannen den föreställningen när han lyssnade till nobelpristagarens föreläsning på förra årets nobelfest. Potensen är naturligtvis för oss obefintlig, om vi skall mäta med våra jordiska mått, men dem lämnar vi därhän när vi studerar den högre andligheten. Fysikern säger att deras elementarpartiklar måste existera för att deras ekvationer skall bli rätt lösta. Vi säger också att det vi inte uppfattar med våra sinnen måste finnas för att våra 7-talskombinationer och deras verksamhet enligt de kosmiska lagarna - gemensamma för de flesta esoteriska skolorna - skall leda fram till cirkelns slutande i en fullbordan. Och fullbordan består i bevis för den högste Gudomens existens som individuellt jagmedvetande.

Kosmologen lämnar ingenting åt slumpen. Han uttalar inte en kosmisk lag utan att den bevisats fungera. Våra vetenskapsmän tror inte på sanningen i detta påstående, och eftersom det fordras tid att tränga in i vårt tänkande, och tid just är det som dessa saknar, får vi stå där vi står med beteckningen charlataner på våra visitkort.

Det som skadar oss mest är inte vetenskapens likgiltighet för våra läror utan dessa kvasi-forskare på det andliga området, som utannonserar sina möten med andevärlden i seanser, för vilka TV och radio öppnar sina portar. De uppgifter dessa har att komma med, vad har de med andligt vetande att göra? Det är den sensationshungriga propagandan vi skall be alla goda andemakter bevara oss ifrån. Den lockar den godtrogne in på en väg som ingenstans leder och ger våra belackare vatten på sin kvarn.

Våra avlidna som möter vid seanser - hur många av dem som såg programmet i TV blev övertygade att det var sådana som gav sig tillkänna? - har ingenting mer att lära oss än vad de hade under sin levnad på jordeplanet. Detta är i synnerhet påfallande i de enkla seanser som numera bjuddes. Kanske kan de tala om att de lever, men det kan vem som helst få bevisat i skolor som numera öppnats för undervisning i kosmologi. Den som vill följa undervisningen där når fram till bevis av högre värde än vad seanser kan ge.

Kan vi övertyga vetenskapen att ockult kunnande inte har med kvasi-vetande att göra, kunde vi kanske få ett band knutet mellan våra olika sätt att möta det okända, och få bevisat att det som synes oförenligt endast är två aspekter på samma sak.

På omstående sida: ett senkommet klipp ur ett populärvetenskapligt uttalande av en av 1969 års nobelpristagare i fysik.

Fysikpristagaren uppfann "kvarkar" — som inte finns

Från Dagens Nyheters utsände medarbetare

Årets Nobelpristagare i fysik, den 40-åriga Kalifornienprofessorn Murray Gell-Mann, anser själv att det troligaste är att de "urpartiklar" han döpt till kvarkar inte förekommer i sinnevärlden. De är närmast att betrakta som matematiska begrepp, lanserade i en situation då teoretikerna inom elementarpartikelfysiken tycktes ha kört fast. De har ändå redan haft en viss praktiskt betydelse; i dag vet man betydligt mer om havsvattnet i allmänhet och ostronen i synnerhet än man gjorde för bara några få år sedan.

Detta egendomliga förhållande förklarar professor Gell-Mann själv med att en experimentellt lagd kollega letat efter kvarkar i havsvattnet utan att finna några och då övergått till att undersöka ostron. Inte heller där fann man några kvarkar, men han berikade vetandet om havsvattnet och ostronen under arbetets gång.

Professor Gell-Mann kom till Göteborg på söndagen och höll där vad man kunde kalla årets första Nobelföreläsning i Sverige. I sällskap hade han en av årets Nobelpristagare i kemi, Londonprofessorn Derek Barton, som höll årets Nobelföreläsning. De ordinarie framträdandena kommer i Stockholm efter prisöverlämnningen på onsdag.

Föreläsningarna hölls hos Chalmers tekniska högskola, där rektor Nils Grelén hälsade välkommen. Den sk Palrnstedsalen var fylld av teknologer.

Kvarkarnas roll

En funktionär meddelade att ungefär 100 av de drygt 300 platserna i salen var reserverade för "Nobelpristagare m fl". En annan funktionär strök snart ned antalet

reserverade platser till "bara" drygt 50. Varpå det visade sig att gruppen "m fl" utgjordes av tre personer. Då flyttade teknologerna ändå fram till talarstolen.

Det där med kvarkarna kanske kräver en liten förklaring. Detta inte minst därför att de visserligen är professor Gell-Manns mest berömda verk men ändå inte nämns alls i Vetenskapsakademiens prismotivering, där det talas mera allmänt om hans bidrag och upptäckter beträffar klassificeringen av elementarpartiklarna och deras växelverkan.

Bakgrunden är att man under de senaste årtiondena hittat så många sk elementarpartiklar att man närmast sett ett kaos framför sig.

Men naturvetenskapliga forskare gillar inte kaos. Lika illt som naturen själv godkänner vakuum, den absoluta tomheten.

Då kom professor Gell-Mann och hans kollega George Zeig, precis samtidigt på det här med kvarkarna.

Om det finnes tre sådana och dessutom tre antikvarkar, dvs fullständiga spegelbilder i alla avseenden, så skulle man få ordning på begreppen. I så fall skulle alla

"elementarpartiklarna" i sin tur bestå av varierande antal kvarkar och antikvarkar.

Matematiskt stämmer det här väldigt fint. Men det är mindre troligt att naturen är så enkel.

Ingenting är enkelt i det här sammanhanget. Det är ogörligt att referera Gell-Manns föredrag. Vi får stanna vid några glimtar.

"Storfamiljer"

Storfamiljen är ett begrepp som kan härledas tillbaka ända till själva skapelsen. På elementarpartikelnivå finns det till och med storfamiljer. Det är upptäckten av detta vetenskapsakademins syftar på i sin prismotivering.

Baron Münchhausen berättade en gång med den sanningslidelse som var honom egen hur han räddat sig upp ur ett kärr genom ett fästa tag i de stövlar han hade på sig och dra sig upp ur dyn.

Sådant kan människor inte göra, konstaterade professor Gell-Mann, men väl åtminstone vissa elementarpartiklar!

Undra på det, tänkte säkert mer än en av åhörarna. Elementarpartiklar kan ju sakna både mass och laddning och alltså egentligen vara en sorts icke-vara.

Rätt igenom oss

Till de här icke-förekommande partiklarna hör den sk neutrino. Hundratals miljarder sådana passerar varje sekund varenda kvadratcentimeter på våra kroppar. Utan att vi märker det allra minsta. De saknar ju bl a massa.

Detta och avsaknaden av elektrisk laddning gör att neutrinos går rätt igenom jorden som om ingenting funnits i vägen. När solen står i zenit går partiklarna rakt igenom oss uppifrån och ner. När solen står på andra sidan går de nerifrån och upp.

En annan mystisk partikel är gravitonen, tyngdkraftspartikeln. Man känner dess avgörande egenskaper, men man vet inte än hur man skall försöka leta rätt på den.

Sammanfattningsvis konstaterade professor Gell-Mann att all naturvetenskap i dag bottenar i partikelfysiken och kosmologin — läran om världsalldet. Man hoppas att man i sinom tid skall nå en syntes mellan dessa vetenskaper. Men i dag har man ingen syntes ens inom partikelfysiken.

Professor Barton håller sig ett stycke längre från skapelsen än Nobelpristagarkollegan. Han sysslar med molekyler, uppbyggda av atomer som i sin tur är uppbyggda av elementarpartiklar.

Professor Barton har fått sitt pris för sina bidrag till den sk konformationsanalysen. Den sysslar med bl a hur molekyler beter sig när de utsätts för påfrestringar. De ändrar sin konfiguration efter omständigheterna. Molekyler av samma ämne är därmed ingalunda alltid precis likadana.

Med ändrad konfiguration följer ändrade egenskaper. Kunskaper om reglerna i det sammanhanget är av stor betydelse för bl a den sk naturproduktkemin, den lära med vars hjälp man kan efterlikna den sinnrikt konstruerade naturen.

ARNE KARSBERG

TALET 1

Talet 1 skall vi syssla med i en serie artiklar som vill klarlägga hur matematiken kan ses som grunden för all vetenskap. Steg för steg skall den studerande föras fram till att fatta siffertalens rätta inbördes förhållanden, och så lära förstå matematik av andlig art. Den följer samma lag som den vetenskapliga matematiken, men lagens verkan i alla dess detaljer är ännu inte av dem fastställd.

I teckningen av talet 1 ser vi det streck som är dess symbol. Det är linjen, och linjen är nummer 1 i dimensionernas 10-tal. På den vägen skall överensstämmelse mellan siffertalen och dimensionerna kunna skönjas, ty i denna linje ingår alla övriga dimensioner. Så är det alla välbekant hur tiden löper i linjens spår - det är vår nuflödestid - tätt följd av rymden-materien.

Vi har nu att lära hur alla tal ingår i talet 1.

Rummet är ett abstrakt begrepp såväl som tiden, ty utan manifesterad rymd (materie) som utfyller rummet har detta intet existensberättigande och återgår till potens. Det blir då rummets potens till utsträckning. Inte heller tiden har någon utsträckning om vi lämnar vår invanda uppfattning om tidens förlopp i nu-ögonblick. Vi skall också komma fram till att uppfatta rymden som ett abstrakt begrepp. När vi är där förstår vi att ingen av dimensionerna bryter mot linjens idé. *

Det ursprungliga är upphovet till allt, så som antikens lärde undervisade. I ursprunget ligger hela förloppet, i bindu-punkten utan varje form av utsträckning - ligger Gudomens tanke om allt. Så finns i högsta ADI alla 7-tals 7-tal. Begynnelsen är ett med avslutningen, när cirkellinjen möter utgångspunkten. Det mellanliggande är utvidgningar på basis av det givna.

Om talens räckvidd är oändlig, så ligger i detta obegränsade den gräns som nästa dimension bjuder, dock är upphovet till begränsningen att finna i föregående dimensions upphörande kraftavgivning.** Förhållandet till den följande dimensionen vittnar om den egnas kvalitet. De båda står till varandra så som 2 står till 1 oberoende av vilket nummer i dimensionernas rad den ifrågakommande intar.

2-an ingår i 1-an och utvidgar dess kraft att gälla inför den därpå följande siffran. När denna uppnåtts ingår den med 2-an i sitt upphov, så som upphovet fyller ut och kompletterar sin avkomling. Vi kan också säga att 1-an ingår i 2-an och fördubblar dess kraftverkan. Dock förblir 1-an sig själv, och istället för att försvagas i sina 2 gestalter blir den stärkt.

Här kommer jämförelsen med dimensionerna in, där en regel säger: en dimension får kraft av den nedanför stående och använder kraften till att lyfta upp denna. Samtidigt behärskar den högre dimensionen den lägre, trots att den får sin kraft av denna. - Så behärskar talet 2 talet 1, men kan inte framträda utan att detta tal ger sin kraft till dess förverkligande.

Talens kategori är densamma som rymdens, som är den 5:te av våra 10 dimensioner och i sig innesluter var och en av de övriga, varav de högre stående förefinns i form av potens. Så som rymden är alla de föregående dimensionerna, så är talet 5 de 4 föregående och äger de högre som potens. Talet 1 blir dess benämning.

I och för ett klarläggande av det sagda hänvisas till boken EVIGHET-OÄNDLIGHET, av Elisabeth Ståhlgren:

* kap.1 avsnitt 6 sid.18

** kap.3 avsnitt 1 sid.38

KÄRLEK - VISHET

Vi har lärt om den gudomliga treenighetens väsen, om hur i det högsta 3-talet av alla 7-tals 7-tal allt finns samlat, dock är ett bestämt utmärkande kännetecken att finna hos vart och ett av dem. Principen för det högsta är Viljan. Det är Viljan som kommer Gudomens väsen att söka sig till nästa moment, Kärleken riktande sig mot det Han vill se skapat, och genom Vishet i dess utförande når Han tredje principen och skapandet kommer till stånd!

Gudomens första utflöde, Viljan, är elektrisk eterkraft av högsta potens, förenad med Kärlek-Vishet utgör den substansen i Skapande Verksamhet. Vi hämtar upp av samma kraft, nedsänkt till vår nivå i utvecklingen och för att kraften skall kunna av oss rätt upptas måste vi ha nått kärlek till allt liv och visheten måste ha tagit sig uttryck i ett klokt handhavande av givna medel. Gudomskraften i etersubstansens form, skall brukas till ett rätt uppbyggande av det av viljekraft ledda arbetet.

Medvetandet om dessa ting har väckts till liv inom oss, därför att vår färd in på det plan där Lucifers värde är beseglat på grund av vibrationernas alltför snabba takt, den färden pågår utan avbrott, men i likhet med så mycket annat i vår värld sker detta utan att de flesta äger kännedom om förhållandet. De som har den rätta längtan efter Kärlek-Vishet känner det som en kallelse att undervisa sina bröder och systrar. Många förnimmar det som rör sig i tiden, deras erfarenhet säger dem att Viljan är utgångspunkten för det som skall verkställas.

Så skall vi då inte tappa modet även om i den skara som säger sig vara ockult intresserad, inmänger sig mycken falskhet och egenrättfärdighet. Vi skall lära oss särskilja, agnarna skall utmönstras från vetet, det är en god liknelse som passat in på människors barn. Godtrogenhet och ett beskedligt ja-sägande är ett lika stort fel som tvivel och likgiltighet. Kraven skall ställas högt, sanningen må alltid sökas innan avgörandet fälls om värdet av ord som talas om andlig kunskap.

Ju djupare vi når in i människokunskap dess bättre förstår vi vårt eget liv. Livets mening är utveckling. Sök vägen, och när du funnit den, vandra vidare utan tvekan i trygg visshet, och glöm aldrig att

KÄRLEK - VILJAN VISAR VÄGEN

Vi skiljer mellan viljestarka och viljesvaga människor och skattar de förra högst. När den gudomliga Viljan avger sin kraft till henne träder lägre plans prägel in, och den mänskliga viljan riktar sig mot tillfredsställandet av de egna begären. Detta skall bekämpas, och vi finner medlet i Kärleken. När den är funnen, då först kan vårt arbete börja i Guds stora verkstad, där vi har att leda oss själva och våra medmänniskor mot ett liv med ädlare målsättning. När vår vilja sammansmälter med Gudomens, då blir det vi åstadkommer fulländat. Det är fulländning vi skall söka. Känner vi att det vi framställer är ett gott verk, då inställer sig den tillfredsställelse som är varje skapande konstnärs längtan att erfara. Har vi nått dit, då blir allt vi utför, även den enklaste vardagssyssla, konstnärliga prestationer.

Det som händer i vår värld i dessa dagar ger oss en känsla av att leva på randen av en avgrund, men de flesta menar, att bara man inte låtsas om något, faller man inte ned. Förr fanns det en fast grund att stå på, det var kyrkan som man underställde sig utan tanke på att uttala någon kritik. När det stödet inte längre finns, inställer sig oro och ångest.

I denna belägenhet möter människan all sköns rådgivare, såväl av religiös som profan art. Alla lovar de hjälp, men löftet kan inte hållas med mindre än att det emanerar från höga andemakter, därifrån sanningen kommer. Och den sanning som alla måste höra är att inifrån det egna Jaget måste det skapas fram, ur vår egen längtan skall det utgå, som blir till verklig hjälp. Längtan fylld av viljekraft för långt. Närd av kärleken skall den bringa oss att förstå hur människan i sitt tillstånd av djupaste mörker äger kraft att övervinna, i vetenskap om att när mörkret är som djupast då nalkas den nya dagen.

Efter vinter kommer vår så som dag följer på natt. Allt skeende är samstämt. Om vi inriktar tanken på den nya dagens ankomst, har vi den här, ty en positiv tanke skapar fram dess förverkligande. Att tänka positivt är att se sina förhoppningar uppfyllda. Född av viljan framträder hoppet som verksam kraft och vi skönjer ljuset. Den uppgående solen skall möta ett hoppfullt sinne. En inre visshet säger oss att det gamla är förgånget, ett mörker vi inte längre behöver möta har ersatts med allt det nya.

Ur händelserna kommer skönheten i mönstret att träda fram. Det har sagts att vår värld är den färgaste av världar med en natur som i överflödande rikedom överträffar allt. Tvärs genom allt lidande på jorden går som en röd tråd av försonande kraft vissheten att vi fått komensation för allt plågsamt i naturens slösande välvilja. När vi provas av låga makters herravälde kan vi fly ut i naturen och där suga in den livgivande hälsan som erbjudes oss i vart vindens susande genom träden.

Stora krav ställs på oss för att vi skall lära förstå mönstrets storhet, men om vi villigt tar emot det som bjuds skall vi en dag erkänna Hans Kärlek som strömmande genom Alltet skänker liv åt varje form. Rytmen i rörelsen ger balans åt formen, det hela sammansmälter till en symfoni. Och den som nått långt kan höra tonerna klinga ut i sitt inre öra. Det är sfärernas harmoni som alla höga andliga lyssnar till, och dess välljud skall tona fram för allt fler av denna tids människor, för dem som står öppna för det nya i tiden. Vi skall möta det nya på ett nytt sätt. Det skall mottas av ett öppet sinne, vi skall erkänna den sanningen att vi kommit in i något alldeles nytt. Att förneka det är att tvingas ta emot det, och allt som möter oss av tvång blir till börda, och den bördan blir inte avlyftad förrän sinnet mjuknat och hjärtat öppnats i kärlek. Gudomens famn öppnas för oss, i den finner vi ro, i den får vi svar på den gamla frågan varför? Och svaret är Kärleken, Viljan att motta den, Viljan att ge den vidare.

Befrielse heter det nya. Frihet kan vi ock kalla det, ett lösgörande ur trånga bojors grepp. Vi ser gången i naturens verk samma strävan att låta tillbakabildandet ersättas med nyskapandets framväxande. Det nya heter tro på framtiden, förtröstan och tillförsikt. Och när mönstret breds ut och vi ser Hans Vishet och Kärlek, då går vi den nya dagen tillmötes i tillit till det den ställer oss inför.

Om misstron är kastad kan inga onda förutsägelser nå oss, då vet vi att det nya växer fram i samklang med den högre andevärldens normgivning, som utgår från deras vilja att bistå mänskligheten. De vet hur vårt hopp skall uppfyllas, ty de har sett mångfaldiga mörkrets perioder förbytas i klaraste ljus, de har kunskap om alla tings rätta sammanhang.

- VISHET

För att lära rätt definiera begreppet VILJAN SOM MÄNSKLIG EGENSKAP går vi till dess motsvarighet i andens högre världar. Och vi frågar: hur skapas universum ur den orsakslösa orsaken, som termen lyder i de indiska vishetslärorerna. Universum skapas genom Gudomens Vilja att se liv framträda ur intet, detta intet, som i sig äger potens till allt. Så existerar då Gudomen trots att "intet" är rådande? Ja, ur

Hans väsen, som redan där finns i "intets" positiva aspekt, framträder universum och återvänder till detta "intet", utgångspunkten för bindu, som är Alltets eviga VARA i potensens form. Detta framträdande och denna återgång är vad som i hinduernas lära kallas Gudomens ut- och inandning. Utandningen - framträdandet fullbordas när Gudomens Jagmedvetande ensamt återstår, och dock följer detta Hans Jag genom världarna. Denna återstod kan ses som slutprodukten före återvändandet. Detta Hans Jag är utan form, utan utsträckning, utan beteckning, det är detta "intets" positiva aspekt "något", som är alltets yttersta motsats. Sedan återfärden fullbordats och återfört allt till potens framträder ur detta "något" av positiv kvalitet, genom dess inneboende viljekraft, som är Gudomens Vilja, på nytt allt i manifesterad form genom 7 plan. Skapelsen upphör aldrig.*

Det är således Viljan som är yttersta orsaken till allt. Så är också vår mänskliga vilja ursprunget till allt skapande på jordeplanet. Viljan att se sanning och rätt förverkligade skapar nya riktningar inom det politiska, sociala och religiösa livet. Viljan till kunskap alstrar det vetenskapliga framåtskridandet.

När under mörka tider Viljan övergår i självisk ävlan, ser vi motsatsen till detta framträda. Så har under historiens gång det positiva och det negativa ständigt växlat, viljan till det goda övergår i strävan efter egen vinning. Men när en dag övermättnad fyllt sinnet kan vi begagna samma Vilja, som finns inom oss intakt, till att höja oss ur vårt bottenläge. Det är alltid vid vändpunkterna alla krafter måste sättas in, och vi befinner oss nu vid en sådan vändpunkt. Många tvekar och blir efter, många ger upp under förevändning att det är alltför svårt. Ju längre vi uppskjuter avgörandet, dess svårare blir det att fatta ett beslut. Men Kärlek-Vishet är ett med Viljan, den högsta av alla gåvor, och de blir manifesterade i skaparkraften.

Det är Viljan, Kärleken och Visheten som är drivfjädern till allt som blivit till. I den treenigheten ligger universum inneslutet som pärlan i musslans skal. Och vi finner att vägen leder framåt mot målet, och kraft att vandra vägen gives oss av den Högste.

Viljan till kunskap öppnar vida fält. Ingen som äger viljekraft till framgång går miste om resultatet. Vår värld kräver viljekraftiga människor i dessa dagar. De finner alltid sin uppgift, och den vinst de tillgodogör sig står i rätt proportion till det insatta.

Den som vill komma vidare vet att kunskap i kosmiska ting är makten som för mot målet, till honom är det rådet givet: stärk viljekraften. Det sker genom att vilja. Det är den snävaste av alla cirklar, men den är ofelbar: genom att vilja stärka viljekraften, stärks den.

Till det goda skall denna kraft brukas, i annat fall förgör den sig själv, så som det negativa utplånas genom det negativa, som är "intet" i sig själv.

* Här hänvisas till EVIGHET-OÄNDLIGHET av Elisabeth Ståhlgren:
kap. 10 avsnitt 4 sid.140

GRALENS BETYDELSE FÖR DAGENS MÄNNISKA

Vi är vana att bruka symboler som erinran om högt värderade ting. I dem ser vi reproduktioner av den företeelse de döljer, det blir ett underlättande för tanken att gripa en föreställning.

När den resande ser ett kors upprest vid vägkanten, vilket ofta förekommer i de katolska länderna, skall detta påminna om hur fruktan för döden övervinnes genom tron på Kristi försonande död. Korset är ett skyddsmedel baserat på sann kristen föreställning om dödens oförmåga att skrämma. Detta är symbolens innebörd, i vilken mån den fört oss därhän får kyrkan ensam svara för.

Så skall vi i dagens läge kunna förbereda en ny inriktning av vårt tänkande, bort från bundenhet vid det materiella mot större frihet. Så som korset manat oss att övervinna fruktan för döden, så skall Gralen lära oss hur betvingandet av denna fruktan tillgår. I Gralstanken ligger en lyftning upp mot högre tänkande. Gralen betyder befrielse från jordelivets band. Den är en förbindelseled mellan oss och högre världar, ett band som bindes genom den gudomliga kraften som strömmar ned, avsedd att av oss mottagas och brukas, och sedan återsändas i bödens form till att bli en sluten ström av elektrisk art.

Den slutna kraftströmmen kan vi så använda oss av utan att den sinar, så som en kraftkälla av evigt tillflöde ingen begränsning känner för sitt avgivande.

Pau^lBjerre har i sin bok Korset och Livsbägaren i en slags födslovånda frambringat denna tanke, intuitivt har han under ett av sitt livs svåraste stunder bringat gralstanken till fullbordan. Han ser korset som det avslutade, en symbol som gjort sin tjänst åt all-livet och nu söker en ersättare som på nytt kan bringa åt människosläktet ett stöd att hålla sig till, en kraftkälla att ösa ur och släcka den eviga törsten efter rättfärdighet. Den symbolen kallar han livsbägaren.

I lidande föds det nya, fram ur en själens vända pressar sig denna nya tanke för att räckas fram till en lidande mänsklighet och bringa verkavickelse åt trötta sinnen.

Men det gamla skall inte förkastas, avslutat skall det uppgå i det nya och bli ett med detta. Minnet av en tid av utesägligt lidande för ett folk på lägsta planet av sin utvecklingsbana skall inte utplånas men övergå till erfarenhet rik nog att utgöra grunden för det nya, som skall byggas upp under bättre förutsättningar.

Gralen ger kraft till detta uppbyggande. Det är livsbägaren som, fylld med gudomlig kraft, ger ut av sitt innehåll i överflödande givmildhet. Slösande är denna Gralens avgivande förmåga, och med samma slösande generositet skall vi ge vidare av dess innehåll. Till en värld som väntar på att få framlagt för sig reglerna för det nya tänkandet. Ett vet vi, allt skall vara uppbyggt på ett motsatsförhållande till det gamla. Där egenrättfärdighet rådde, där skall offer bringas, där kärlekslöshet varit handlingarnas kännetecken, där skall egen vinning glömmas bort.

Detta skall växa fram så småningom genom att man ser den fördel det bringar såväl åt en själv som åt medmänniskan. Utan vända och kamp skall det ske, som en självklarhet skall det framstå hur broder skall handla mot broder. Detta är den nya tidens inträde i världen, den tid då Gralen höjes i andakt vid varje altartjänst.

Vi må önska att den dagen snart vore inne, då denna tanke funnit sitt förverkligande. Med höga makters bistånd skall det ske, under förtröstan och självtillit har vi att emotse dess förverkligande.

Vi talar ofta om de uppgifter som tilldelats individen i det tidevarv som gjorts sitt inträde, där alla måste verka för det godas seger. Vi är mer eller mindre säkra på att allt skall lyckas, och skulle tvivel gripa oss må vi betänka att aldrig något anförtros oss som inte våra uppdragsgivare ser att vi är mogna att fullfölja. Den tunga materien i vår omgivning och vår fysiska hjärnas tröghet gör att vi kanske vägrar tro att vi skall orka, men under arbetets gång känner vi krafterna växa, och vi vet att vägen bär mot målet.

Måhända uppstår tanken att vi är vilseledda. Det är inte att undra över om så skulle vara, det uppsving som under senaste tiden ägt rum inom det ockulta ger anledning till frågan hur mycket som är äkta. Många uppträder med stora later och tal om kontakt med andevärlden nog så inspirerande. Men allt är inte äkta som kallar sig upphöjt, allt är inte sanning som ikläder sig dess klädedräkt.

Men om du med glatt hjärta offrar dina materiella intressen av mindre värdefull kvalitet då skall ingen misströstan gripa ditt sinne även om svårigheter tornar upp sig. Och så kommer kanske att ske, ty det är ett allvarsmättat arbete som väntar oss.

Vi har att påverka vår nästa att tänka om, att vända blicken uppåt för att se ljuset, som silar ned genom dimmolnen. Påverkan skall ske i utsända tankeformer, på den vägen skall vi möta dem som är inställda på vår våglinje.

Vi vet att tankekraften är ett mäktigt ting. Om vi inte kan övertyga en person med ord att det som rör sig i tiden är något anmärkningsvärt finns det möjlighet att öppna hans inre öga med tankens kraft. Den som iakttagit hur allt sker på ett markant annorlunda sätt mot förr bör känna det som en plikt att varna och väcka. Det är i människokärlekens tjänst detta skall ske, den själviskt inriktade tankekraften har ingen verkan inför vår positiva tilltro till livets högsta andemakter. Det mentala hos människan når vi när vi känner tankens makt.

Du får inte tro att din tanke är utan kraft, ett ingenting som förflyktigas redan vid utträdet ur din hjärna. Den är en makt att räkna med, och den bör uppövas till fulländning och brukas. Du skall känna det positivas uppgift i en kall och negativ omgivning.

Vi står vid en vändpunkt. Det ockulta har kommit på modet, men det har vaknat till liv innan ännu människan var färdig att bearbeta detta ämne rätt. Därför visar mångt och mycket som börjar med stora förutsättningar benägenhet att vända mot egenrättfärdig självförgudning. Den demonen må kämpas ned, och det är inte lätt, fårakläderna blottar inte alltid rätta skepnaden på ulven.

Vi skall inte misströsta. Var lyhörd, det är särskiljandets konst vi har att lära, och därunder ta med i beräkningen att vi själva blir utsatta för hård kritik. Vi får först tänka efter från vem den kommer. Om den emanerar från arbetsfält vars värde vi på goda grunder lärt underskatta, då kan vi ta kritiken som positiv tillgång. Vi får inte tro att kärleken till nästan betyder att vi skall befrämja hans brister. Kärleken visar vi bäst genom att påpeka de krav som ställes på den som söker samarbete med höga andemakter. Genom gott exempel skall vi övertyga honom, tilltro till våra förehavanden skall växa fram ur vårt föredöme. Alla måste vi kämpa oss till sanningen, den ligger inte utbredd framför oss färdig att gripa, den är gömd under många hyenden. Men vi skall stärka vårt intellekt tills vi finner den.

Genom samarbete med höga andemakter får vi kraft till den kamp som förestår. De vill se allt det gamla avslutat, och de vet att tiden är inne. Därför skall vi inte misströsta, därför skall vi kämpa mot enfald och förnekelse. Och gott är att veta att kampen inte behöver utkämpas i synlig måtto. Det är inte nödvändigt att disputera med dem vi möter, på det andliga planet skall verket utföras.

Har vi rätt förstått att våra tankar skall ledas rätt, brukas som redskap i kampen mot orättfärdigheten i världen, då frestas vi aldrig att misströsta. Under alla betingelser skall tanken vara ett instrument för framgång för det dagliga brödets utvinnande likaväl som för arbetet i det godas tjänst på högre plan. Tanken går ut ur vår hjärna som det vapen som slår fienden till jorden. Hans negativa vilja skall stäckas genom vår positiva. Enligt naturens egen lag måste det positiva segra över det negativa, ty det negativa äger i sig själv ingen kraft, den lånas från det positiva och förvandlas till sin motsats. Dock befinner sig det positiva alltid i övervikt. Där skall tilltron till uppgiften ge kraft åt verket. Förlitandet på sanningen i vårt uppsåt skall ge segern.

När segern är vunnen över hela linjen, då är mänskligheten färdig ta sitt nya rike i besittning, det tusenåriga riket som så länge talats om. Då får vi vila ut och känna glädjen i vissheten att allt ont har övervunnits och givit rum åt den stora allomfattande kärleken.

Detta tal har sin bakgrund i kunskap om alla tings inre sammanhang. Den har delgivits mänskligheten för att envar skall rätt förbereda sig att möta den andevärld som kommer att uppenbara sin tillvaro för oss alla.

Vi kan nå den andliga världen om vår vilja till renhet stärker och vår längtan är stark nog. Vingar lyfter oss och erfarenheten lär oss förstå att detta sker genom vårt behärskande av rummet omkring oss på ett sådant sätt att vi kan färdas genom alla riken bortom tidens och rummets kategorier.

Den kunskapen inhämtar vi genom läran om högre dimensioner som står öppen för alla. Där läres hur tid och rum övervinnes jämte materien där. Verksamheten bör kombineras med andakt lärande oss kärlekens hemlighet.

Dessa två Kärlek-Vishet skall förenade leda oss till riket vars härlighet psalmisten besjunger och den vise anar, och för vars skull de offerar sin levnads alla dagar till lovsång. De vill nå målet, och om vi vill detsamma skall ingen makt på jorden, varken onskans makt eller det negativa kunna hålla oss borta från det som är vår förstfödslo-rätt som människa. Guds eget rike.

EMERSON: LIVSVÄGAR: Den ande som går i samma riktning som naturlagarna befinner sig i händelsernas ström, och är stark genom dess styrka. Vi är danade av samma stoff som händelserna är danade av, och kan förutsäga dem.

Låt oss ha mod att blotta dessa enkla men till synes fruktansvärda lagar, som synliga eller osynliga genomtränger allt.

ANDERS ÖSTERLING: EJ BLOTT VACKLA

Ej blott vackla
i vind och vågor,
men med levande tyngd
stå mot
är i virveln
av tidens frågor
det som visar
vårt väsens rot.

Låt beskäftiga själar fara
liksom flöjlar för dagens kast!
Trädet som äger frukt att försvara
bör stå fast.

ARNE HIRDMAN: DET VACKRASTE

Det vackraste i världen är nästan ingenting.
ett litet leende bara med vackra tankar kring.

Men ingenting kan stiga så ljust ur djup, svart mull.
Man kan nog offra livet för det leendets skull

Lyckan som alla söker får inte alla se:
att livets vackraste gåva är att kunna ge.

Och kärleken är så enkel som blommans blad.
Att älska är att vilja en annan glad!

Det vackraste i världen är nästan ingenting.
Ett litet leende bara med vackra tänder kring.